

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 czerwca 2014 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. W. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego, co najmniej 15 - letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku, ponieważ przedłożone do wniosku świadectwo I kategorii wystawione przez Zakład (...) z dnia 26 marca 2014 roku nie spełnia wymogów formalnych tzn. prywatny pracodawca zobowiązany jest do powołania się wyłącznie na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, złożony zaś dokument zawiera również zarządzenie resortowe, któremu prywatny zakład nie podlega. Organ rentowy nie uznał, jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze okresu pracy ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku oraz od dnia 22 września 1979 roku do dnia

30 listopada 1984 roku z powodu niewystarczającego ich udokumentowania tj. braku świadectwa potwierdzającego pracę w I kategorii. Przedłożona dokumentacja zastępcza w postaci angaży, umów o pracę nie zawiera informacji o uprawnieniach do dodatku z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowany ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 27 lat, 7 miesięcy i 3 dni, w tym 9 miesięcy i 18 dni okresów nieskładkowych.

/decyzja k. 81-82 plik I akt ZUS/

W dniu 9 lipca 2014 roku J. W. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie lub zmianę. W uzasadnieniu wskazał, iż w okresie od dnia

1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku oraz od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku pracował, jako kinooperator w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący wyjaśnił, że jego praca polegała na obsłudze projektorów, konserwacji, naprawach taśm filmowych (klejenie kwasem octowym), naprawach bieżących sprzętu kinotechnicznego, tj. projektorów, wzmacniaczy, kolumn głośnikowych oraz konserwacji ściemniaczy oświetlenia kinowego, konserwacji i ładowania baterii akumulatorów świateł awaryjnych (uzupełnianie akumulatorów kwasem akumulatorowym) oraz automatów kurtynowych. Wnioskodawca określił, iż w czasie zatrudnienia w (...) i OPRFie (...),

ul. (...) - zakład nie istnieje) obsługiwał wszystkie dostępne typy kinowych projektorów stacjonarnych. Najdłużej pracował na projektorach (...)51 produkcji polskiej i P. U. 700 produkcji NRD, wskazał, iż są to dwa różne pod względem źródła światła projektory. Projektor (...)51 jako źródło światła posiadał kolbę ksenonową o mocy (...), a w P. U. 700 jako źródło światła używany był łuk elektryczny. Odwołujący podniósł,

iż w momencie rozwiązania umowy o pracę pracodawca nie wydawał świadectw pracy

w warunkach szczególnych, jak również nie zamieścił stosownego zapisu w otrzymanych przez niego świadectwach pracy. Dodatkowo odwołujący podniósł także, że zawód kinooperatora został uwzględniony w wykazie A prac w szczególnych warunkach w Dziale XIV poz. 4 pkt 6. Ponadto J. W. wskazał, iż w kolejnych spornych okresach wykonywał zawód dekarza, wymieniony we wspomnianym wykazie A, Dział V, pkt 9. Wyjaśnił, iż w okresie od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...). Do jego obowiązków należała wówczas naprawa i konserwacja tradycyjnych pokryć dachowych (papa, smołowanie), jak również pokrywanie nowych połaci dachowych papą, dachówką, eternitem oraz wykonywanie niezbędnych do tych materiałów obróbek blacharskich i grzaniu lepików oraz transportowaniu na wysokość materiałów potrzebnych do krycia dachów. Wnioskodawca określił, iż pokrycia z papy wykonywane były w okresie od wczesnej wiosny do późnej jesieni. W okresie zimowym zdarzało się również krycie papą na dachach płaskich pod tunelem foliowym, natomiast generalnie zimą dekarze kryli dachy dachówką (esówka, karpiówka, dachówka zakładkowa) oraz blachą płaską lub blachodachówką. Skarżący wskazał również, iż przez część okresu zimowego przebywał na urlopie wypoczynkowym.

Wnioskodawca podniósł, że wyżej wymienione prace wykonywał na terenie miasta Ł. oraz w miejscowościach ościennych. Dużą część robót wykonywał na rzecz (...) Spółdzielni (...) w Ł.. Wskazał, iż wraz z nim pracowały dwie osoby, zatrudnione okresowo. Wyjaśnił ponadto iż drugim miejscem pracy, w którym był zatrudniony od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku na stanowisku dekarza był Zakład (...) J. S.. Skarżący wyjaśnił, iż jego praca polegała na naprawach i konserwacji starych pokryć, jak również na kryciu dachów obiektów zabytkowych tj. klasztor, budynków niskich i wysokich użyteczności publicznej nowymi pokryciami, tj. papa, dachówka czy też blacha miedziana oraz wykonywaniu i montażu stosownych obróbek blacharskich i transportowaniu tychże materiałów na dachy budynków. Prace te wykonywał stale w pełnym wymiarze godzin na terenie miasta Ł., W., K., R. oraz w M.. Odwołujący argumentował, iż tylko niewielka ilość z tych robót wymagała temperatur dodatnich tj. pokrycia papowe, pozostałe prace były prowadzone przez cały rok. W okresie zimowym zdarzały się krótkie przestoje bez wyjścia na dach z powodu zbyt obfitych opadów śniegu. Były to jednak krótkie okresy 2-3 dniowe, podczas których przygotowywali obróbki blacharskie, niezbędne na danym obiekcie. W pozostałym czasie prace były kontynuowane, przy odpowiednim zabezpieczeniu miejsca pracy.

/odwołanie k. 2-6/

Decyzją z dnia 16 lipca 2014 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 maja 2014 roku w związku z odwołaniem złożonym w dniu 9 lipca 2014 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie odmówił prawa do emerytury J. W.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego co najmniej 15 - letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy wyjaśnił, iż przedłożone wraz z odwołaniem świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 czerwca 2014 roku wystawione przez H. L. nie podlega rozpatrzeniu z powodu niespełnienia wymogów formalnych, tj. brak pieczętki zakładu pracy i pracownika odpowiedzialnego za sprawy kadrowe lub pracodawcy.

/decyzja - plik I akt ZUS/

W dniu 30 lipca 2014 roku J. W. złożył odwołanie również od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie lub zmianę. W uzasadnieniu wywodził jak w odwołaniu od decyzji z dnia 16 czerwca 2014 roku.

/odwołanie – k. 2-5 akt o sygn. VIII U 2795/14/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 sierpnia 2014 roku od decyzji z dnia 16 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, iż do zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu nie uznano również okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) J. S. od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku, z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Odnosząc się do dołączonego do odwołania świadectwa wystawionego przez H. L. organ rentowy podniósł, iż nie spełnia ono warunków formalnych, gdyż brak jest pieczętki zakładu pracy oraz pracownika odpowiedzialnego za sprawy kadrowe bądź pracodawcy.

/odpowiedź na odwołanie k. 10-10 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 sierpnia 2014 roku od decyzji z dnia 16 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto organ rentowy wniósł o łączne rozpoznanie odwoźnia ze sprawą VIII U 2656/14.

/odpowiedź na odwołanie - k. 7-7 odwrót akt o sygn. VIII U 2795/14/

Postanowieniem z dnia 16 marca 2015 roku sprawa z odwołania J. W. od decyzji z dnia 16 lipca 2014 roku została połączona do wspólnego rozpoznania

i rozstrzygnięcia ze sprawą z jego odwołania od decyzji z dnia 16 czerwca 2014 roku prowadzoną pod sygnaturą akt VIII U 2656/14.

/postanowienie - k. 16 akt o sygn. VIII U 2795/14/

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2015 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, natomiast pełnomocnik organu rentowego wnosił o jego oddalenie.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy: 00:01:30, 00:15:42, stanowisko pełnomocnika ZUS: 00:01:30, 00:16:26
- płyta CD k. 97/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. W. urodził się w dniu (...).

/bezsporne, nadto wniosek – k. 1-8 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 12 maja 2014 roku. J. W. jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, we wniosku o emeryturę wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

/wniosek – k. 1-8 plik I akt ZUS/

W okresie od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku J. W. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...)

w Ł. (wcześniej Miejski Zarząd (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocnika kinooperatora i kinooperatora. W angażach z dnia 16 lipca 1974 roku oraz z dnia 19 lipca 1976 roku, a także odpowiedzi na podanie z dnia 7 marca 1977 roku wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kinooperatora kina (...).

/świadectwo pracy z dn. 1.04.1977 r. – k. 28-28 odwrót, świadectwo pracy z dn. 6.12.1984 r. – k. 3 plik II akt ZUS, angaż z dn. 19.07.1976 r. – k. 61, angaż z dn. 16.09.1974 r. – k. 63, pismo z dn. 7.03.1977 r. – k. 59/

Początkowo przez okres 12 miesięcy wnioskodawca pracował jako pomocnik kinooperatora, po ich upływie uzyskał uprawnienia drugiej kategorii, upoważniające do pracy na projektorach wąskotaśmowych i projektorach 35 mm przenośnych. W dniu 12 lutego 1974 roku wnioskodawca zdał egzamin uzyskał zezwolenie pierwszej kategorii na obsługiwanie aparatów do wyświetlania filmów tj. upoważniające do obsługi wszystkich typów projektorów. Od początku zatrudnienia wnioskodawca wykonywał te same obowiązki, co kinooperator, ale jako pomocnik nie mógł pracować samodzielnie.

/kopia zezwolenia – k. 59-61, zeznania świadka A. Z.: 01:02:38, 01:04:58 – płyta CD k. 54, zeznania świadka P. R.: 01:26:57, 01:30:22, 01:40:40 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:18:34 – płyta CD k. 54/

Do obowiązków wnioskodawcy przede wszystkim należało wyświetlanie filmów tj. obsługa projektorów w godzinach seansów, a ponadto konserwacja urządzeń zasilania ewakuacyjnego - baterii i akumulatorów tj. dolewanie kwasu, konserwacja projektorów, wykonywanie drobnych napraw sprzętu kinotechnicznego, nagłośnieniowego, wymiana żarówek. Większość prac kinooperatorzy wykonywali w kabinie projekcyjnej. Konserwacja taśm zawsze odbywała się w kabinie, pozostałe prace odbywały się w całym budynku kina. Akumulatory znajdowały się w oddzielnym pomieszczeniu, a żarówki na sali kinowej, od czasu do czasu wnioskodawca sprawdzał automat kurtynowy. Wymiana kolby zasadniczo odbywała się co seans, zdarzało się, że podczas projekcji pękała kolba, co wymagało jej szybkiej wymiany z powodu przerwania seansu. Akumulatory były przeglądane raz na tydzień, żarówki wymieniane były na

bieżący w zależności od potrzeb. Prace poza kabiną projekcyjną zajmowały wnioskodawcy czasami 5 minut, a czasem dłużej.

/zeznania świadka A. Z.: 01:08:14, 01:21:45 – płyta CD k. 54, zeznania świadka P. R.: 01:32:46, 01:35:31, 01:39:53 – płyta CD k. 54, zeznania świadka R. M.: 01:50:40, 01:55:21 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:04:46, 00:12:06, 00:16:01, 00:27:19, 00:30:35 – płyta CD k. 54/

Projektory były wyposażone w kolby ksenonowe lub lampy łukowe. W tym pierwszym okresie wnioskodawca pracował w kinie (...) w Ł., gdzie były projektory marki A. (...) z kolbą ksenonową o mocy (...). Następnie J. W. pracował w kinie (...) w Ł., gdzie używano takich samych projektorów. W ramach kina (...) funkcjonowało także kino letnie, gdzie wnioskodawca również wykonywał obowiązki kinooperatora w zastępstwie za nieobecnych pracowników. W kinie letnim używano projektorów marki B. z lampą łukową. Zdarzało się, że wnioskodawca był delegowany do pracy w innym kinie w razie nagłej nieobecności kinooperatora zatrudnionego w nim, wówczas pracował w tym kinie przez całą zmianę.

/zeznania świadka A. Z.: 01:11:23, 01:17:33 – płyta CD k. 54, zeznania świadka P. R.: 01:30:22 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:04:46, 00:07:39, 00:12:06 – płyta CD k. 54/

Wnioskodawca pracował w systemie dwuzmianowym tj. w godzinach od 8.00 do 16.00 lub od 14.00 do 22.00 i dłużej. Na zmianie pracowało co najmniej dwóch kinooperatorów lub pomocnik i kinooperator. Przed rozpoczęciem pierwszego seansu w godzinach od 8.00 do 10:00 kinooperatorzy zajmowali się bieżącą konserwacją i przygotowywali projektor oraz kabinę do seansu. Pracujący na zmianie kinooperatorzy rozdzielali między sobą obowiązki, które były różne w zależności od wyświetlanej kopii. Seanse rozpoczynały się zasadniczo od godz. 10:00, zdarzało się że szkoły zamawiały seanse od godz. 8:00.

/zeznania świadka A. Z.: 01:11:23, 01:14:25 – płyta CD k. 54, zeznania świadka P. R.: 01:30:22, 01:40:40 – płyta CD k. 54, zeznania świadka R. M.: 01:50:40, 01:55:21, 01:56:48 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:09:36 – płyta CD k. 54/

(...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. nie wystawiło wnioskodawcy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z dnia 1 kwietnia 1977 roku pracodawca wskazał, iż J. W. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku na stanowisku pomocnika kinooperatora i kinooperatora, a ostatnio zajmował stanowisko kinooperatora w kinie (...). W świadectwie tym wskazano, że do wynagrodzenia wnioskodawcy przysługiwał dodatek kabinowy.

/świadectwo pracy z dn. 1.04.1977 r. – k. 28-28 odwrót/

Następnie J. W. w okresie od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku ponownie był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kinooperatora w kinie (...) w Ł.. Stanowisko kinooperatora zostało wymienione również w umowie o pracę z dnia 22 września 1979 roku, zaświadczeniu z dnia 19 września 1979 roku dot. szkolenia BHP, w zawiadomieniach z dnia 4 stycznia 1982 roku, z dnia 1 września 1984 roku, z dnia 6 listopada 1984 roku oraz w angażach z dnia 3 listopada 1982 roku, a także z dnia 30 września 1983 roku.

/umowa o pracę z dn. 22.09.1979 r. – k. 55 plik I akt ZUS, zaświadczenie z dn. 19.09.1979 r. – k. 53 plik I akt ZUS, zawiadomienie z dn. 4.01.1982 r. – k. 51 plik I akt ZUS, angaż z dn. 3.11.1982 r. – k. 49 plik I akt ZUS, angaż z dn. 30.09.1983 r. – k. 47 plik I akt ZUS, zawiadomienie z dn. 1.09.1984 r. – k. 45 plik I akt ZUS, zawiadomienie z dn. 6.11.1984 r. – k. 43 plik I akt ZUS, świadectwo pracy z dn. 3.12.1984 r. – k. 8 plik II akt ZUS/

W drugim spornym okresie wnioskodawca miał analogiczny zakres obowiązków, jak w pierwszym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. J. W. wykonywał swoje obowiązki w kinie (...), gdzie używano projektorów wyposażonych w lampę łukową marki P. (...).

/zeznania świadka R. M.: 01:50:40, 01:52:33 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:31:24 – płyta CD k. 54/

Wnioskodawca pracował w systemie dwuzmianowym w godzinach od 08.00 do 16.00 lub od 16:00 do końca dnia tj. co najmniej 8 godzin dziennie, co drugi dzień był dniem wolnym od pracy. Na zmianie pracowało co najmniej dwóch kinooperatorów lub pomocnik i kinooperator.

/zeznania świadka R. M.: 01:48:16, 01:52:33, 01:54:52 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:31:24 – płyta CD k. 54/

Kinooperatorzy używali masek ochronnych przy wymianie kolby w projektorze.

W spornych okresach otrzymywali również dodatek za pracę w szczególnych warunkach oraz mleko do picia.

/zeznania świadka P. R.: 01:43:55 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:21:56, 00:27:19 – płyta CD k. 54/

(...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. nie wystawiło wnioskodawcy za powyższy okres świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy dnia 3 grudnia 1984 roku pracodawca wskazał, iż J. W. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku na stanowisku kinooperatora I kategorii w kinie (...) w Ł..

/świadectwo pracy z dn. 3.12.1984 r. – k. 29-29 odwrót/

(...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. wystawiło A. Z. zatrudnionemu w tym zakładzie na stanowisku kinooperatora w okresie od maja 1968 roku do listopada 1990 roku oraz P. R. również zatrudnionemu stanowisku kinooperatora w latach 1971-1999 świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

/zeznania świadka A. Z.: 01:21:45, 01:24:48 – płyta CD k. 54, zeznania świadka P. R.: 01:26:57, 01:40:40, 01:44:22 – płyta CD k. 54/

W spornych okresach zatrudnienia na stanowisku kinooperatora wnioskodawca wykonywał prace, które łącznie uznać należy za prace wykonywane przez operatora obrazu filmowego. Projekcje filmów wiązały się bezpośrednio z przebywaniem w strefie zagrożenia

i występowania pól elektromagnetycznych o częstotliwościach zawierających się w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz. Źródłem promieniowania elektromagnetycznego w przypadku projektorów kinowych są szczególnie urządzenia transformatorowe oraz lampy łukowe i ksenonowe dużej mocy.

/opinia biegłego z zakresu (...) – k. 74-81/

J. W. w okresie od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku był zatrudniony w Zakładzie (...). W umowie o pracę z dnia

2 czerwca 1986 roku wskazano, iż wnioskodawcy powierzono obowiązki dekarza.

/umowa o pracę z dn. 2.06.1986 r. – k. 69 plik I akt ZUS, świadectwo pracy z dn. 30.06.1989 r. – k. 13 plik II akt ZUS/

W sezonie letnim trwającym od marca do listopada wnioskodawca wykonywał prace dekarские na wysokości polegające na układaniu dachów i ich remontowaniu. Wnioskodawca przygotowywał powierzchnie, zrywał starą połać, uzupełniał deskowanie i pokrywał nową używając smoły, lepiku i papy bitumicznej. Czynności wykonywał z właścicielem zakładu ponadto, w sezonie do prac dekarских zatrudniano też innych pracowników.

/zeznania świadka H. L.: 01:58:16, 02:01:52 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:36:51, 00:39:35, 00:44:04 – płyta CD k. 54/

W sezonie zimowym od grudnia do lutego wnioskodawca pracował w warsztacie i zajmował się przygotowaniem materiałów tj. rynien, rur spustowych i kolanek na przyszły sezon albo korzystał z urlopu wypoczynkowego. Zdarzyło się raz, iż w okresie zimowym wnioskodawca wykonywał prace dekarские w budynku (...) Spółdzielni (...) pod ustawionym namiotem.

/zeznania świadka H. L.: 02:00:00, 02:01:52 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:36:51, 00:39:35, 00:47:01, – płyta CD k. 54/

Większość usług Zakład (...) wykonywał dla (...) Spółdzielni (...), wnioskodawca pracował na terenie Ł. i w całym województwie.

/zeznania świadka H. L.: 01:58:16 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:39:35, 00:48:46 – płyta CD k. 54/

Z dniem 5 stycznia 1988 roku J. W. otrzymał tytuł kwalifikacyjny robotnika wykwalifikowanego w zawodzie – blacharz budowlany.

/kopia świadectwa kwalifikacyjnego – k. 58/

Po uzyskaniu uprawnień blacharskich wnioskodawca w ramach prac dekarских krył również dachy blachą.

/zeznania wnioskodawcy: 00:42:04, 00:44:04 – płyta CD k. 54/

Przez cały okres zatrudnienia niezależnie od pory roku wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy tj. co najmniej 8 godzin dziennie od 7:00 do 15:00. Pracownicy musieli mieć wykonywane badania okresowe co pół roku, otrzymywali mleko do picia.

/zeznania świadka H. L.: 02:05:15, 02:08:26 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:39:35, 00:48:46 – płyta CD k. 54/

W świadectwie pracy wystawionym przez Zakład (...) wskazano, iż J. W. zatrudniony w tym zakładzie w okresie od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku zajmował stanowisko dekarza-blacharza.

/świadectwo pracy z dn. 30.06.1989 r. – k. 13 plik II akt ZUS/

Z dniem 26 czerwca 2014 roku H. L. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, iż J. W. był zatrudniony w jego zakładzie pracy w okresie od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku i w tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace dekarza - prace na wysokości wymienione w wykazie A, dział V pkt 9 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z 1983 r.) w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

/świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dn. 25.06.2014 r. – k. 5/

W okresie od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku J. W. był zatrudniony w Zakładzie (...) J. S. w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie o pracę z dnia 1 października 1990 roku wskazano, iż wnioskodawcy powierzono stanowisko dekarza-blacharza.

/umowa o pracę z dn. 1.10.1990 r. – k. 65-66 plik I akt ZUS, świadectwo pracy – k. 16 plik II akt ZUS/

Zakład (...) J. S. zajmował się renowacją i rekonstrukcją obiektów zabytkowych, a także wykonywał inne zlecenia. J. S. zatrudniał pracowników na stanowisku sztukatorów, blacharzy-dekarzy i innych.

/zeznania świadka H. P.: 02:09:57 – płyta CD k. 54/

W spornym okresie wnioskodawca przede wszystkim wykonywał prace dekararskie na wysokości, a także czasami prace blacharskie. Wnioskodawca zajmował się rozbiórkami pokrycia, naprawami dachów i położeniem nowych pokryć z papy, dachówki oraz z miedzianej blachy. Prace były prowadzone na dużych budynkach o powierzchni większej niż 100 m². Prace dekararskie wnioskodawca wykonywał cały rok, pokrycia dachówkowe w odróżnieniu od robót papowych można wykonywać również zimą. W ramach prac blacharskich wnioskodawca zajmował się zakładaniem rynien, montażem rur spustowych, obróbką ogniomurów, kominów – na wysokości.

/zeznania świadka H. P.: 02:11:53, 02:14:25 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:51:32, 00:54:20 – płyta CD k. 54/

Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy tj. co najmniej 8 godzin dziennie, zdarzała się także praca w nadgodzinach. Prace były wykonywane na terenie Ł., a także poza Ł., np. w W..

/zeznania świadka H. P.: 02:11:53, 02:14:25 – płyta CD k. 54, zeznania wnioskodawcy: 00:49:24, 00:51:32 – płyta CD k. 54/

Zakład (...) J. S. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy, pracodawca wskazał, iż J. W. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku na stanowisku dekarza-blacharza.

/świadectwo pracy– k. 16 plik II akt ZUS/

J. W. udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze w wymiarze 27 lat, 7 miesięcy i 3 dni, w tym w tym 26 lat, 9 miesięcy i 15 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy i 18 dni okresów nieskładkowych.

/bezsporne, a nadto decyzja k. 81-82 akt ZUS/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia.

/decyzja k. 81-82 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zachowanej dokumentacji osobowej ze spornych okresów pracy wnioskodawcy, opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków A. Z., P. R., R. M. pracujących z wnioskodawcą w spornych okresach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na analogicznych stanowiskach oraz świadka H. L. – właściciela Zakładu (...), a także świadka H. P. pracującego ze skarżącym w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) J. S., co prawda na innym stanowisku, ale z uwagi na posiadane przez niego kwalifikacje biorącego także udział w pracach wykonywanych przez odwołującego - a zatem osób posiadających wiedzę odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy i rodzaju wykonywanych przez niego czynności w spornych okresach.

Sąd dał wiarę zarówno zeznaniom świadków jak i odwołującego. Szczerze i spontanicznie opisywali oni charakter pracy odwołującego, a ich zeznania znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Opinię biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy Sąd uznał za poprawną, zupełną i sporządzoną zgodnie z przedstawionymi przez Sąd założeniami. W opinii tej biegły jednoznacznie określił, czy w okresie

zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku oraz od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Strony postępowania przy tym nie kwestionowały ustaleń poczynionych w tej opinii. Sąd pominął jedynie ustalenia poczynione przez biegłego, iż prace operatora obrazu filmowego wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż nie wymagają one wiadomości specjalnych.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika wnioskodawcy zgłoszony w piśmie z dnia 16 marca 2015 roku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy również na okoliczność, czy praca wykonywana przez odwołującego na stanowisku dekarza-blacharza w okresach dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku oraz od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze uprawniająca do uzyskania wcześniejszego świadczenia z ubezpieczenia społecznego. W przekonaniu Sądu udowodnienie okoliczność, na którą zawnioskowano dopuszczenie dowodu z opinii biegłego możliwe było bez sięgnięcia do wiadomości specjalnych, w oparciu o dowody z dokumentów oraz z zeznań świadków i odwołującego.

Zgodnie bowiem z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości specjalne. Oznacza to, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje wtedy, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu

7 maja 2014 roku, złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy, przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia oraz z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na okoliczność, czy prace wykonywane przez wnioskodawcę J. W. w spornych okresach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. były pracami narażonymi na działania promieniowania jonizującego oraz na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 Mhz w strefie zagrożenia.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca

w okresach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (wcześniejsza nazwa: Miejski Zarząd (...)) od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku oraz od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace narażające na działanie pól elektro-magnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia.

Analiza zaś treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione są w Dziale XIV poz. 4 jako prace w szczególnych warunkach.

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych było nie przedłożenie przez wnioskodawcę świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych.

Podkreślić należy, iż istotnym jest, jakie prace faktycznie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia.

Z zeznań świadków, którzy byli zatrudnieni w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., na stanowiskach kinooperatora, w okresie od maja 1968 roku do listopada 1990 roku w przypadku świadka A. Z., w latach 1971-1999 w odniesieniu do świadka P. R. oraz w latach 1966-1986 w przypadku świadka R. M., wynika, iż w spornych okresach wnioskodawca w ramach zatrudnienia na stanowisku kinooperatora przede wszystkim zajmował się wyświetlaniem filmów tj. obsługą projektorów wyposażonych w kolbę ksenonową o mocy (...) oraz w lampę łukową. Ponadto wnioskodawca w zajmował się konserwacją i wykonywaniem drobnych napraw sprzętu kinotechnicznego tj. projektorów, taśm, sprzętu nagłośnieniowego urządzeń zasilania ewakuacyjnego - baterii i akumulatorów, do których dolewał kwasu, oraz wymianą żarówek i sprawdzaniem automatu kurtynowego na sali kinowej. Zdecydowaną większość prac kinooperatorzy wykonywali w kabinie projekcyjnej. Akumulatory były przeglądane raz na tydzień, żarówki wymieniano na bieżąco w zależności od potrzeb, kurtyny sprawdzano raz do roku, chyba że uległy awarii. Prace poza kabiną projekcyjną zajmowały wnioskodawcy czasami 5 minut, a czasem dłużej. Dodatkowo z zeznań wymienionych świadków wynika, iż pracownicy zatrudnieni na stanowisku pomocnika kinooperatora, przed uzyskaniem uprawnień drugiej lub pierwszej kategorii wykonywali analogiczne czynności co osoby posiadające uprawnienia, jednakże mogli pracować wyłącznie pod nadzorem pracownika je posiadającego. Wymienione prace były zatem wykonywane przez wnioskodawcę w sposób stały, albowiem stanowiły podstawowe, zasadnicze zajęcia wnioskodawcy i w pełnym wymiarze czasu pracy tj. co najmniej 8 godzin dziennie, zdarzało się też że dłużej.

W oparciu o opinię biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy Sąd ustalił, iż w spornych okresach zatrudnienia na stanowisku kinooperatora wnioskodawca wykonywał prace, które łącznie uznać należy za prace wykonywane przez operatora obrazu filmowego. Projekcje filmów wiązały się bezpośrednio z przebywaniem w strefie zagrożenia i występowania pól elektromagnetycznych o częstotliwościach zawierających się w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz. Biegły wyjaśnił, że źródłem promieniowania elektromagnetycznego w przypadku projektorów kinowych są szczególnie urządzenia transformatorowe oraz lampy łukowe i ksenonowe dużej mocy, z którymi pracował odwołujący.

Sąd podzielił opinie opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, uznając, że jest ona pełna, jasna i daje wystarczający obraz charakteru pracy wnioskodawcy, a także środków chemicznych, z jakim skarżący w spornym okresie miał kontakt wykonując obowiązki pracownicze. Opinia ta pozwala na stwierdzenie, iż w analizowanym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu czynności, jakie wnioskodawca wykonywał poza kabiną projekcyjną nie umniejszały wymiaru czasu pracy wykonywanej przez skarżącego przy narażeniu na działanie pól elektromagnetycznych, o których mowa w

rozporządzeniu. Czynności te zajmowały skarżącemu niewiele czasu w trakcie dnia roboczego, większości nie miały również charakteru stałego, a były wykonywane doraźnie w razie potrzeby. Nadto wskazać należy, że wiązały się one nierozdzielnie z powierzonymi mu obowiązkami operatora obrazu filmowego.

Znamiennym jest również, iż (...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. wystawiło świadkom (pracującym dłużej niż wnioskodawca): A. Z. oraz P. R. świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach za okresy pokrywające się z zatrudnieniem odwołującego na tym samym stanowisku.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż ubezpieczony wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresach nieuznanych przez organ rentowy tj. od dnia 1 października 1972 roku do dnia

31 marca 1977 roku oraz od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku, wymienioną w Dziale XIV poz. 4 cytowanego wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do Zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 2 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach w zakładach pracy resortu kultury i sztuki, w którym w dziale XIV pod poz. 4 pkt 4 wymieniono stanowisko operatora obrazu filmowego, a w pkt 5 stanowisko asystenta operatora obrazu filmowego.

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala także na stwierdzenie, iż J. W. w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku (w sezonie letnim trwającym od marca do listopada) oraz w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...)

i Renowacji (...) J. S. od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace dekarские.

Analiza zaś treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione są w Dziale V poz. 9 jako prace w szczególnych warunkach.

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy tych okresów do stażu pracy w warunkach szczególnych również było nie przedłożenie przez J. W. świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych spełniających oraz przedłożenie świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych niespełniającego jednak warunków formalnych.

Z zeznań świadka w osobie właściciela Zakładu (...), w którym wnioskodawca był zatrudniony od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku - H. L. oraz samego odwołującego wynika, iż w spornym okresie w sezonie letnim trwającym od marca do listopada wnioskodawca wykonywał prace dekarские na wysokości polegające na układaniu dachów i ich remontowaniu. Wnioskodawca przygotowywał powierzchnie, zrywał starą połać, uzupełniał deskowanie i pokrywał nową używając smoły, lepiku i papy bitumicznej. Po uzyskaniu uprawnień blacharskich wnioskodawca w ramach prac dekarских krył dachy również blachą. Prace te wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej 8 godzin dziennie.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż ubezpieczony wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresach od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 listopada 1986 roku, od dnia 1 marca 1987 roku do dnia 30 listopada 1987 roku, od dnia 1 marca 1988 roku do dnia 30 listopada 1988 roku oraz od dnia 1 marca 1989 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku – a zatem w okresach letnich trwających od marca do listopada przypadających na czas jego zatrudnienia w Zakładzie (...), wymienioną w Dziale V poz. 9 cytowanego wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Zdaniem Sądu z okresu zatrudnienia J. W. w Zakładzie (...) od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku należy wyłączyć okresy zimowe przypadające od dnia grudnia do lutego. Z zeznań świadka H. L. oraz wnioskodawcy wynika bowiem wprost, iż w sezonie zimowym nie można było wykonywać prac dekarских z użyciem

papy, dlatego w czasie tym wnioskodawca pracował w warsztacie i zajmował się przygotowaniem materiałów tj. rynien, rur spustowych i kolanek na przyszły sezon albo korzystał z urlopu wypoczynkowego, choć zdarzyło się raz, iż wnioskodawca wykonywał prace dekararskie zimą pod ustawionym namiotem. W okresach tych wnioskodawca nie wykonywał zatem pracy wymienionej w analizowanym rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku.

Natomiast na podstawie zeznań świadka H. P. pracującego ze skarżącym w Zakładzie (...) J. S. w okresie od września 1991 roku do października 1993 roku oraz zeznań samego ubezpieczonego ustalono, iż w spornym okresie wnioskodawca przede wszystkim wykonywał prace dekararskie na wysokości, a także czasami prace blacharskie. Wnioskodawca zajmował się rozbiórkami pokrycia, naprawami dachów i położeniem nowych pokryć z papy, dachówki oraz z miedzianej blachy. Prace były prowadzone na dużych budynkach o powierzchni większej niż 100 m². Prace dekararskie wnioskodawca wykonywał cały rok, albowiem pokrycia dachówkowe w odróżnieniu od robót papowych można wykonywać również zimą. W ramach prac blacharskich wnioskodawca zajmował się zakładaniem rynien, montażem rur spustowych, obróbką ogniomurów, kominów, a czynności te wykonywał na wysokości. Prace te wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej 8 godzin dziennie.

Zatem stwierdzić należy, iż wnioskodawca wykazał również, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresie od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku wymienioną w Dziale V poz. 9 wspomnianego wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W ocenie Sądu należy zatem zaliczyć okresy od dnia 1 października 1972 roku do dnia 31 marca 1977 roku, od dnia 22 września 1979 roku do dnia 30 listopada 1984 roku, od dnia 2 czerwca 1986 roku do dnia 30 listopada 1986 roku, od dnia 1 marca 1987 roku do dnia 30 listopada 1987 roku, od dnia 1 marca 1988 roku do dnia 30 listopada 1988 roku oraz od dnia 1 marca 1989 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku oraz od dnia 1 października 1990 roku do dnia 30 listopada 1993 roku do stażu pracy J. W. w warunkach szczególnych, uznając, że wnioskodawca udowodnił ponad 15 letni okres takiego zatrudnienia.

Reasumując Sąd przyjął, iż wnioskodawca posiada okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 12 maja 2014 roku, wiek 60 lat uzyskał w dniu 7 maja 2014 roku, a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 7 maja 2014 roku tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

Natomiast na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 12 ust. 2 (w brzmieniu obowiązującym do spraw wszczętych do dnia 31 lipca 2015 roku), w zw. z § 2 ust. 2 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), mając na uwadze, że zgodnie z § 22 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2015 r, poz. 1801) - do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.